

rent miljømæssigt osv. er det måske ikke det bedste i verden, men det er altså også kun i helt særlige situationer.

Så vil jeg godt sige noget til fru Jette Gottlieb om den faglige mobilitet og igen lidt om dimittender. De to faggrupper, det kunne også have været andre faggrupper, får jo arbejde, når de bliver færdige med deres uddannelse. Der er ikke uddannet nogen pædagoger i dagens Danmark, der ikke kan få et arbejde, så de vil overhovedet ikke komme i nærheden af det postulat, som jeg vil hævde det er, at man går et helt år på dimittendsats, og at man fratages muligheden og også lysten til at tage kortvarige vikariater. Hvorfor i himlens navn fratages man den mulighed? Man skal jo faktisk skaffe sig timer, man skal have et beskæftigelseskrav, som kan dokumentere, at man får en omregning. Pædagogen, som bliver uddannet, får arbejde. Prøv bare at se i aviserne, hvor mange ledige pædagogstillinger der faktisk slås op hver eneste dag.

Og ham dér mureren, der måske får en voksen erhvervsuddannelse, kan også gå ud og finde sig et arbejde, og bygningshåndværkeren kan gå ud og finde sig et arbejde. Praktisk talt alle kan gå ud og finde sig et arbejde i de grupper, som fru Jette Gottlieb antyder skulle komme til at hænge i dagpengesystemet på en lav sats i op til 12 måneder. Sådan ser verden faktisk ikke ud.

Det, vi har lagt vægt på med dette her, er stilfærdigt sagt at skabe en ligestilling mellem alle på arbejdsmarkedet, hvor nyuddannede i dag har en særstilling ved, at de kun skal have været medlem af en a-kasse i 1 måned og kun skal have været ledig i 14 dage, 2 uger, efter endt uddannelse.

Jeg mener i og for sig, at der er balance i det her forslag med en styrket faglig mobilitet, en styrket geografisk mobilitet og fjernelse af særregler for dimittender. Så har vi også lagt vægt på at signalere i dette lovforslag, og det var i og for sig også noget, jeg havde regnet med, at Venstre og De Konservative havde bidt mærke i, at de unge mellem 25 og 30 år bliver en prioriteret gruppe, lige så vel som seniorpolitikken bliver prioriteret i arbejdsmarkedspolitikken. Men det sker på en regional basis, og det er de regionale arbejdsmarkedsråd, der har ansvaret for prioriteringen.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Det var meget fint, for nu fik jeg jo dokumenteret, at grunden til at lave sådan et forslag var akademikerne, de universitetsuddannede. Det fremgik meget klart af eksemplet, men jeg vil lige gøre opmærksom på, at selv om det er et meget fint ord, dimittender, drejer det sig altså om alle, der har en uddannelse på mere end 18 måneder, og deraf udgør de universitetsuddannede altså en forsvindende lille gruppe.

Men selv om vi så holder os til de universitetsuddannede, er der da ikke noget mærkeligt i, at disse mennesker, som typisk, når de er færdige, vil være 27-28 år, og mange af dem har stiftet familie, indtil de finder et arbejde, bliver boende det sted, hvor de har boet i de sidste par år. I øvrigt er det ikke særlig nemt at flytte, hvis man er arbejdsløs, så selvfølgelig bliver man da boende dér, indtil man finder sit arbejde.

Det, der savnes, er en dokumentation for, at alle disse mange ledige job rent faktisk findes ude omkring, for det gør de jo ikke. Eksemplet med Viborg var i hvert fald ikke særlig velvalgt. Dér viste et hurtigt tjek, at der altså ikke mere var disse ledige stillinger på gymnasierne.

Med hensyn til mureren: Det, jeg antydede med mureren, var, at der inden for murerfaget som inden for andre byggefag og inden for mange andre fag også vil være en sæsonledighed. Det, jeg refererede til, var, at den her murer, vi nu har fået uddannet, vil komme til at gå vinterledig på dimittendsats, og det vil han blive ved med i lang tid, hvis ledigheden varer i f.eks. 3-4 måneder, hvilket ikke er ualmindeligt.

Ulla Tørnæs (V):

Jeg synes ikke, det er en rimelig måde, arbejdsministeren beskriver debatten om deltagerbetaling på AMU-kurser på. Arbejdsministeren nævner, at erhvervsfolk rundt omkring i landet har påpeget over for hende, at de ønsker at komme af med deltagerbetalingen. Hvis man spørger den enkelte arbejdsgiver, der skal administrere den fuldstændig håbløse lov, som arbejdsministeren fik vedtaget, de medfølgende skemaer, og hvad ved jeg, er det da klart, at den enkelte arbejdsgiver vil sige: Lad mig dog for Guds skyld slippe for det.

Men hvis man mere generelt spørger til erhvervslivets opfattelse af, hvordan det ønsker AMU-systemet indrettet, er der da ikke nogen som helst tvivl om, at erhvervslivet ønsker et